

Riitta Lumijärvi

Aqvilina

Orpottyttö vierailla
ovilla

Aqvilina

© 2019 Riitta Lumijärvi

Kansikuvat: Jami Munukka

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5520-4

Aqvilina

1.

Äiti!

Juoksin rantatietä saunalle. Äiti tuli polulla minua vastaan. Kauan äiti oli ollut poissa, koko talven. Joulun jälkeen äiti oli maannut vanhassa rantasaunassa, minutkin oli viety häntä katsomaan. Valkoinen lakana oli peittänyt äidin leukaan asti. Silmät olivat kiinni puserretut ja hiukset kammatut. Hyökkäsin äidin luo, mutta isä otti minut syliinsä. Ehdin kuitenkin koskettaa äidin poskea. Se oli jääkylmä ja huurteesta karhea. Muistan, kuinka minut juoksutettiin parkuvana pois ja joku oli soudatellut minua pitkään keinutuolissa. Monta viikkoa olin huutanut äitiä ja pyrkinyt saunalle hänen luokseen. Minulle oli sanottu, että äiti oli mennyt taivaaseen. Jonakin päivänä talvella meille oli tullut paljon kyläläisiä ja vieraita. Piha oli seisonut täynnä hevosia, reet perässä. Silloin oli äiti viety taivaaseen, niin ajattelin. Jonakin päivänä muistan salaa juosseeni saunalle. Ovi oli retkottanut avoimena, eikä siellä näkynyt ketään. Vain sauna, kiuaskin kivikasaksi pudonneena.

Mutta nyt oli kevät, Pitkälähti lainehti sinisenä. Ja äiti tuli taivaasta. Vene oli rannassa; silläkö tuli.

Äiti! Juoksin vastaan, hyppäsin syliin. Puristin kaulasta.

Äiti itki ja voivotteli, oli jotenkin kumman näköinen. Taivaassako muuttui?

Mentiin pihalle ja tupaan.

– Kas, Anna, nytkö tulit, onpa hyvä, sanoi isä.

Ilmettelin kovasti; eikö äidin nimi ollut Katri? Taivaassa oli

mennyt vähän toisennäköiseksi ja vaihtanut nimensä, niin luulin.

Olin nelivuotias. Vasta moni en vuosien perästä ymmärsin, että Anna oli äitini sisar, joka oli tullut palvelijaksi ja jota olin luullut äidikseni. Sen verran sisaruksissa oli samaa näköä, että erehdyin. Monta vuotta sanoin Annaa äidikseni, eivätkä aikuiset yrittäneet siitä estellä. Lakkasinpahan huutamasta äitiä. Varsinkin yöllä se oli häirinnyt ja kauhistanut pimeässä talossa.

En muista varhaisista vuosistani paljoakaan, vain tuo saunapäivä oli muistissani ja Anna-tädin tulo. Täytyi olla kevät 1852, sillä isompänä minulle kerrottiin äitini kuolinaika; lokakuu 1851. Muutamien vuosien kuluttua ymmärsin, ettei hän äitini ollut. Anna-täti oli meillä kuitenkin pitkään piikana, jäi vielä, kun aikanaan Ouluun lähdin.

Meillä kotona Ruotsalassa oli monta sukupolvea minun lapsuudessani. Isä Staffan täytti äidin kuolinvuonna 63 vuotta. Edellisestä avioliitosta oli poikia Peter, Abram, Staffan, Jafet, tytöt Liisa ja Anna. Nämä olivat kaikki jo yli 20-vuotiaita, osa jo pois kotoa. Toisen vaimon, minun äitivainajani synnyttämää oli neljä, Mari, Ville, Samuel ja minä, Aqvilina. Oli ollut toinenkin Aqvilina, Villen ja Samuelin välissä syntynyt, mutta kuollut vauvana. Minä perin häneltä jääneen nimen.

Silloin talossa asuivat myös vanhin velipuoleni Pekka ja vaimonsa Kaisa. Heillä oli minun ikäisiäni ja vanhempia lapsia, Anna, Abraham, Amanda ja Lovisa.

Äidin kuollessa isoisä Mari oli 12-vuotias, pojat Ville ja Samuel 10 ja 6-vuotiaat. Pekan lapsista vanhin, Anna, oli 8 täyttänyt, muut nuorempia.

Äitini kuollessa talossa oli siis kahdeksan alle 13-vuotiasta lasta. Millainen mahtoi olla minun ja sisarusteni asema. Kun Pekan lapsille jotakin sattui, he juoksivat parkuen äitinsä

luokse. Kenen luokse minä juoksin? Alkuun tietenkin riekui Anna-tädin helmoissa, navetassa, pyykkituvassa ja heinäpel-
lolla. Myöhemmin ymmärsin, ettei Anna joutanut minua aina kuuntelemaan ja hoitamaan, hän oli piika.

Olin vain siinä lasten joukossa ja koetin pitää puoliani. Hyvin varhain rupesin puolustamaan veljeäni Villeä, hänessä sanottiin olevan englantilainen tauti. Poika oli oppinut kävelemään vasta monen vuoden vanhana, näin kerrottiin. Vaivalloista hänen kulkunsa oli myöhemminkin. Kauhistavan väärät sääret, pullistunut rinta ja pää kenotti vaikeasti taaksepäin. Jouduin tappeluihin kylän poikien kanssa, kun veliraukkaa puolustin. Kotona moittivat revenneitä mekkojani ja naarmuisia käsivarsiani.

- Se on tuo Aqvilina kuin vaahtokuinen vasikka, kehen siitä on tuollainen villi tullut.
- Tukka takussa ja silmät kuin naskalit, ei uskoisi tytöksi!
- On kyllä syömmikkö, poikien kanssa tappelee.

Anna-täti holhosi minua, kun olin pieni. Hän oli kuitenkin piikana talossa, ei hän voinut minun kanssani aina olla. Jäin muiden lasten joukkoon, oleilin kotitanhuvilla, kaikenlaista leikittiin. Seikkailtiin lähimetsissä ja rannoilla. Ei meitä kukaan joutanut paimentamaan. Kun huomasin, ettei minusta kukaan erityisemmin huolehtinut, rupesin huolehtimaan itsestäni. Seurailin tilannetta, menin ruokapöytään, kun muutkin menivät, Mari-sisko komenteli veljet myös syömään. Kyllä meillä ruokaa ja vaatetta oli.

Isä joskus sääliitteli, että ollaan kuin emättömät lampaanvuonat, nehän määkyvät ja juoksevat sinne tänne laumassa. Niinhän tietysti olimme, mutta ei sitä silloin ajateltu. Mutta emme määkyneet, minkä minä nyt ensimmäisenä talvena, kun äiti kuoli. Lopetin määkymisen siihen. Totuimme olemaan, emme paremmasta tienneet.

Pekan vaimolla, Kaisalla oli omat pienet lapsensa, koko talon emännyys, kaikki palkolliset vastuullaan. Isä rupesi vanhemmiten menemään etäiseksi, keinutteli kiikkutuolissa ja huokaili kipeää selkäänsä. Käveleskeli pelloilla, koetti johonkin työhommaankin tarttua. Ehkä muistikin rupesi pettämään, sillä minua hän joskus kutsui Katriksi, äitini nimellä.

Sisarpuolet Anna ja Liisa menivät naimisiin, velipuolet Staffan, Jaffet lähtivät Ouluun. Abram meni rengiksi Viitasalmelle. Samuel sai renginpaikan Maaningalta.

Minulle ei ollut tyttökavereita kotikylässä. Kyllä siellä tyttöjä oli, serkkujakin. Mutta miksi minusta tuli sellainen sivusta seurailija, mihinkään tai kehenkään en kiintynyt. Se, etten lapsena oikein tiennyt, kenen olen ja kenen luokse voisin mennä. Kuka minusta välittäisi? Pelkäsin torjuntaa. Parempi niin, ettei tuppaa annu kehenkään lähelle, ei tiedä, mitä sanovat. Ja kotona oli paljon aikuisia, kaikki komentelivat; sisar- ja velipuolet, Pekan vaimo, piiat ja rengit. Jopa taloon tullut suutari saattoi torua.

– Kun tuo hälläkkä liehuu tässä silmillä, ja miksi se on niin vihaisen näköinen, onko se ihan viisas, niin joku moitti ja päivitteli.

– Niin on totinen ja juro tuo Villiina, vaikka on äitivainajansa punainen tukka. Katri se osasi nauraa ja oli iloinen, mutta ei saanut elää, huokaili isä kiikkutuolissa. Olin isän kuollessa vasta 13-vuotias.

2.

Amanda-serkun kanssa yhdessä sitten rippikoulua käytiin. Kirkolla tutussa kortteeripaikassa asuttiin ja paljon uutta nähtiin, syrjäkylän tytöt. Siellä minä huomasin, millaisia ovat tytöt, miten kuuluisi käyttäytyä. Rippikoulussahan samanikäisiä oli melkoinen liuta, tyttöjä kaikki. Pojat kävivät koulunsa eri aikoina. Kun sitten illalla kirkonkylän raitilla käveltiin, siellä huomasin, miten olisi pitänyt käyttäytyä. Olisi pitänyt kainosti silmänsä alas luoda ja tirskahtaa kylän poikien puheille, sellainen oli tyttöjen käytös. Samanlainen ulkopuolisuus rupesi tuntumaan sielläkin, vaikka nuorisoa oli paljon koolla. Enkö minä osaa missään olla? Kaipaanko johonkin, onko sellaista paikkaa olemassakaan, jossa olisin kotonani. Nimenomaan; kotonani. Sitä kaipasin.

Mutta sillä rippikouluviikolla ensikerran kuulin arvioinnit itsestäni, ulkonäöstäni.

– Mikä on nimes, sinä iso hurja tyttö, onko pääs tulessa, joku kylän poika huuteli, kun Amandan kanssa tulimme kirkosta kortteeripaikkaan.

– Kyllä näyttää korpikylässäkin kauniita tyttöjä kasvaneen, sanoi kortteeripaikan emäntä.

– Ette kai te ole sisaruksia, ihan erinäköiset, kysyi palvelijatar tiskisoikon takaa.

– Ei, minä olen tämän Amandan täti, olen kolme kuukautta vanhempi, sanoin.

Kylläpä sitä päiviteltiin. Tätinsä kanssa rippikoulussa tuo Amanda!

Kun olimme ripiltä päässeet, meidän luvattiin mennä juhannuskolalle, keinumäelle ja muuallekin, missä seutukunnan

nuoret kokoontuivat. Rippikoulun käymistä pidettiin rajana, että sai ruveta kulkemaan iltaisin kylillä. Minussahan oli sekin omituisuus, että olin niin pitkä. Melkein velipuoleni Pekan pituinen, hän ei tosin mikään suuri mies ollutkaan. Joka tapauksessa koko kylässä ei ollut tyttöjä eikä naisia, jotka olisivat olleet edes samanpituisia. No, isä oli ollut pitkä, kaipa se jostain oli minuunkin mittaa viskannut. Siitä pituudesta tuli sellainen riesa, etteivät minua pojat tohtineet piiriin hakea, nuo matalat maalaisjullit. Katselivat vain. Amanda sen sijaan meni hyrränä piirissä koko ajan. Sinänsä minusta sekin oli sietämätön ajatus, että joku voisi minut valita parikseen. Että jouduin seisomaan tavallaan näytillä, jos joku haluaisi. Halusin itse valita, kuka minua miellyttäisi. Eikö minulla ollut oikeita nuoren tytön tunteita; että odottaa vain kainosti silmät alas luotuina, jos joku haluaisi. Ja sitten nauraa poikien typerille puheille, niin kuin niissä suurikin hauskuus olisi!

3.

Se oli ehkä muutamia vuosia rippikoulun jälkeen se kesä, Skun menimme Katajamäkeen juhannuskokolle, Amanda, Mari-sisko ja minä. Samalla kylällä oli sisarpuoleni äidin kotipaikka. Meidän luvattiin mennä, jos menemme Amandan mummolaan yöksi, emmekä jää yökausiksi kokolle. Mistä tietää, mitä kauheaa juhannusyössä saattaisi sattua.

Koetettiin tietenkin valmistautua juhannusaattoon. Vaikka oli myöhäinen kevät, kesähameet piti pukea.

Äidin vanhoja hameita roikkui aitan orsilla, niistä muokkasimme itselle sopivia asuja. Mari-siskolle äidin kesähameet sopivat oikein hyvin, hän oli minua lyhyempi. Minulle ne tuntuivat liian lyhyiltä. Anna-täti tuli avuksi, leikattiin leveästä hameesta helmaa ja poimutettiin se jatkoksi! Hyvin kelpasi valkoisen palttinapaidan kanssa. Vielä löytyi sininen lettinauha, näin muodostui juhannusaaton juhlapuku.

Jo iltapäivällä lähdimme kolmistaan taivaltamaan Leppämäen kautta Katajamäkeen. Hauskaa taivallusta, ei kiirettä pidetty. Menomatkalla kävimme Amandan mummolassa ja jouduimme suoraan ruokapöytään. Sitten mummon monien neuvojen saattelemana lähdimme kokkopaikalle. Se ei ollut Katajamäen laella, vaan kokko oli kasattu aukealle aholle korkealle kumpareelle.

Siellä oli kylän nuoren väen tapana viettää iltaa kesäisin, kiikkuivat huikean korkeassa keinussa, juoksivat leskisillä, pelasivat eeslakua ja muutakin lystinpitoa keksivät. Jotkut vanhat ukotkin huohottivat siinä pallopelissä. Nyt sinne näytti rientäneen väkeä laajemmalti, toisista kylistä kaukaakin. Tarjoilua järjestettiin; kahvia keitettiin, lettuja paistettiin, simaakin oli tehty

ja sahtia. Kahvia ei ihan joka mökissä juotu, mutta juhannus-
aatoksi sitä luvattiin kaikille. Ei kai se ehtaa kahvia ollut, ruista
ja sikuria suurimmaksi osaksi. Kahviksi kuitenkin sanottiin.

Siellä näin heti poikajoukossa heti tummatukkaisen nuoren
miehen, melkein poika taisi vielä olla. Mutta miehen mittaan
näytti kasvaneen. Harteikas mutta hoikka, kylläpä osasikin
näyttää komealta, ainakin minun mielestäni. Kukahhan lienee?

Kylän emännät hyörivät lätynpaistossa; ison pyykkipadan
olivat pesseet lättypannuksi. Kahvia nokisessa pannussa keit-
tivät. Pöydän olivat lähitalosta tuoneet ahon laitaan koivun
varjoon. Mentiin Amandan ja sisko- Marin kanssa katsele-
maan, voisi kai tässä kahviakin juoda, tai vaikka vain katsella,
tuumittiin. Haluttiin tarkkailla, mitä täällä tapahtuu.

– Mistäs nämä kaunokaiset tulivat, ei tässä kylässä teitä ole
nähty, kyseli hyvin puhelias emäntä, kuumissaan hääri ja hy-
väntuulisesti heitteli sanoja sinne tänne.

– Leppälahdelta tultiin, Ruotsalasta, sanoi Amanda.

Puhelias emäntä kääntyi jo toisaalle, tarkasteli, joko kahvivesi
kiehuu. Jutteli toisten emäntien kanssa. Puhuivat, että pitäisi
maitoastia hakea purosta, kahvimaito pysyi siellä viileänä.

– Mihin se meni, se poika, Henrik? Henrik, käy hakemassa
maitoastia tänne, huuteli sitten sama puhelias emäntä. Kylläpä
touhusi, kuumissaan mutta iloisena.

– Minä voin hakea, sanoin, kun huomasin, että tytöt laukkasi-
vat keinulle kovaa kyytiä. Ihan huomaamatta lähtivät, minua
eivät edes mukaan pyytäneet. Näin se aina kävi.

– No hae, tuota polkua ja pikkusen puron vartta ylöspäin,
neuvoi.

Lähdin menemään. Tätähän kyllä osaan, kantaa maitopeilaria,
mietin mielessäni.

– No siinähan se Henrik on, mene nyt avuksi, Leppälahden tyttö lähti hakemaan maitoastiaa, kun sinua ei näkynyt, kuulosti puhelias emäntä toimittavan.

Kuulin kyllä, että joku tuli perässäni, mutta en ollut tietävinäni. Kun olen asialle lähtenyt, toimitan sen. Ei tässä mitään Henrikkiä tarvita, kun ei tuo edes osaa puhua, tuppisuu katajamäkeläinen, sisuunnuin. Tulin purolle, löysinkin, mitä olin hakemassa. Silloin se perässä kävelijä tarttui olkapäähän.

– Hei, annas minä nostan!

Käännyin katsomaan. Siinä seiso i se tummatukka, jonka olin jo poikajoukossa nähnyt. Vähän hämmästyin, paljonkin. Taisin mennä sanattomaksi.

– Henrik! sano i, ja ojensi kätensä.

Tartuin käteen. Oli pa se lämmin. Katselin kättä; se näytti tavalliselta nuoren pojan luisevalta kädeltä, mutta miten siihen näin hautautui ja upposi.

– Onko sinulla nimeä, haluaisitko paljastaa sen? kuulin kysymyksen. Naureskeli näköjään.

– Aqvilina, sain sanotuksi. Mikähän minulle tuli, tuokin nimen ilmoittaminen meni sammalteluksi, kauhistuin.

– Siinähan on montakin nimeä; Aqvilina, Vilina, Lina ja Ina, mitähan käyttäisin, vitsaili, kysyi ja katseli minua kirkkaansinisillä läpikuultavilla silmillään.

En ehtinyt tai tointunut siihen mitään vastaamaan, kun kahvinkeitäjät rupesivat joukolla huutelemaan.

– Tuleeko sieltä se maito!

– Kaatuiko peilari puroon, vai mikä viivyttää!

– Kahvinjuojia on jonossa, tuokaa maitoa!

Henrik naurahti ja lähti kantamaan astiaa emännille, minun ei auttanut muu kuin kävellä perästä. Takaakin tämä nuori mies näytti komealta, vaalean siniraitaisessa paidassa, kovasti päivettynyt niska!

– Luulin jo, että Henrik vei tytön meille rukinpaikkaa katsomaan, kun niin kauan viipyivät, vitsaili se puhelias emäntä, nähtävästi Henrikin äiti.

– Kyllä se on tuo Regina, se on Riki-Räppänä, kyllä se sanansa hoksaa, nauroivat toiset emännät ja Regina mukana.

– Täytyy tässä puhetta pitää, ettei synkistytä juhannusyönä.

– Meni meillä tuolla esittelyssä niin kauan kun tällä tytöllä on niin paljon nimiä, enkä voinut päättää, mikä tuntuisi parhaalta, veisteli Henrik. Taisi olla samaa laatua äitinsä kanssa.

– Paljon nimiä? Kerro toki minullekin, jos vaikka anopiksi pääsenen, kysyi äitinsä muka totisena.

– No, tämä on Aqvilina, Vilina, Lina ja Ina, sanoi Henrik ja tarttui käteeni. Lähti taluttamaan mäenrinnettä ylös. Emännät huutelivat jotakin perään, hauskaa kuulosti olevan.

Se ilta meni kuin huumauksessa. Henrik rupesi käveleskelemään rinnallani, jutteli niitä näitä. Vähitellen vapauduin, löysin kieleni. Ja eihän minun kielessäni mitään vikaa ollut, hyvinkin teräväksi sitä sanottiin. Istuimme keinussa, katsoimme pikkulasten kirmailua. Simaa juotiin, kahville ei menty.

– Ne ovat nyt eukot päässeet vauhtiin, ei niitten otvailuja jaksa kuunnella, äitikin on ihan mahdoton leuvoistaan, siksi kai Räppänäksi sanovat, yhtenään räpättää, tuumaili Henrik ja kaarratteli kauempaa väkijoukon takaa.

Käytiin jopa piirissä vähän pyörimässä, siellähän Mari-sisko ja Amanda kuumissaan menivät aivan kiehumispisteessä; tytöjen ja poikien tungoksessa.

- Tuolta Katajamäen päältä on komeat näköalat, sieltä näkee Leppälahdelle asti ja kaikki vesistöt, kertoi Henrik ja osoitteli ahon taakse kuusikkorinteeseen. Sieltä ihan latvojen tasolta näin talojen kattoja ja savupiippuja.
- Onko sinne pitkä matka, kysyin kiinnostuneena.
- Muutama rinne pitäisi kiivetä, on siinä ainakin karjaura, lähdetäänkö? kysyi poika.
- Lähdetään, innostuin.

Nousimme ahon yläreunaan. kuusten välissä kiemurteli polku, keveä sitä oli kävellä, vaikka maasto nousi jyrkästi. Puitten välistä näkyi vielä alempana taloja.

- Tuolla alhaalla on minun kotini, Heikkilä, se on tämän saman puron varrella, osoitti Henrik solisevaa pientä jokea kuusten alla.

Puusto alkoi harveta, tulimme aukealle. Muutamia taloja oli aivan mäen laella. Ohitimme äskettäin poltetun kasken. Henrik alkoi tarkastella sitä.

- Olin täällä apumiehenä, kun tätä kaskea poltettiin keväällä. Nyt siinä taitaa jo näkyä nauriin sirkkalehtiä.
- Siltä näyttää, pyöreitä lehtiä, huomasin.
- Tässä on kylvettynä myös ohraa, samaan aikaan kylvää aikoivat.
- Eikö ne mene sekaisin, ihmettelin.
- No ei, ohra kasvaa äkkiä pitkäksi ja leikataan sirpillä syksyllä. Nauris saa olla maassa myöhään lähes maan jäätymiseen asti; pimeinä öinähan sanotaan nauriin oikein kasvavan, selosti Henrik.

Kierrettiin kasken ympäri, kenkensä siinä sotkisi. Noustiin yhä rinnettä ylös, kylläpä sitä riitti!

– Tuosta Karhulan pihalta näkyy kauas, varmaan Lapinlahden kirkolle asti, ei viitsitä mennä aivan talon luokse, noustaan tuohon isolle kivelle, opasti Henrik.

Noustiin kivelle, toinen sivu oli sen verran laakea, että siitä pääsi kiipeämään. Sieltäpä näkyi koko seutu kuin kämmenellä. Kylät, Onkivesi, isot selät Tölvän suuntaan ja pohjoiseen Iisalmeen päin. Leppälahden kylä näytti kummalta, pieneltä, talot ja pikkuruiset torpat tuskin erottuivat.

Pitkään katselimme. Metsiä, peltoja, lahtia, salmia, niemiä näimme ja lukemattomia saaria. Metsien vihreys, niittyjen vaaleat vihannat, niitä tarkastelimme. Vesien välkkynä, rantojen varjossa tummana ja valoisilla selillä kirkkaina vilkuttavat aallokot! Mikähän paikka on tuo? Entä tuo kaunis tuuheasaari? Rannoilla paloivat jo juhannuskokot, niemenkärjissä, lahdenpoukamissa, saarissakin vilkkuivat tulet.

– Tätä voisi katsella kauan, sanoin ihmeissäni.

– Täällä olisi upea talonpaikka, ajatteles, tuolla ylimmällä laella!

– Ketähän noissa taloissa asuu, kysyin.

– Kyllä tunnen, taitavat olla sukulaisiakin, kertoi Henrik.

– Hei, kokko on sytytetty, huomasin savun nousevan alhaalta metsän takaa, huomasin.

Kavuttiin kiveltä alas, Henrik meni edeltä, ojensi kätensä ja auttoi minut maahan. Pienen hetken hänen kätensä olivat ym-

Aqvilina syntyy itäsuomalaiseen suurperheeseen 1800-luvun puolivälissä. Elämä näyttää pian karut kasvonsa, sillä 3-vuotiaana hän jää äidistään orvoksi ja menettää isänsäkin ennen kuin ehtii aikuisikään. Talo kuohuu elämää; vanhempia sisaruspuolia, vanhemman velipuolen perhe lapsijoukkoineen, omat orposisarukset, piijat ja rengit muodostavat väenpaljouden.

Siinä joukossa Aqvilina saa tarpeellisen ravinnon ja vaatetuksen, mutta ei tiedä, kenen hän on, kuka hänestä välittäisi.

Vartuttuaan hän joutuu tarttumaan kaikkeen työhön, mitä maalais-talossa eteen tulee ja mihin käsketään. Nuoren tytön mielessä nousee kapina; palkattoman piian asema harmittaa. – Siitä sykähtää yltiöpäinen ajatus lähteä oikeaksi piiaksi kaukaiseen kaupunkiin. Siellä saisi palkkaa työstään.

”Unettomina talviöinä vieraassa palveluspaikassa katselin itseäni ikään kuin ulkopuolelta.

– Hontelo tuikea tyttö juoksee tuulisella kauppakartanon pihalla, varastosta ja aitasta toiseen. Hän koettaa etsiä sitä, mitä on lähetetty hakemaan. Viimein luulee löytäneensä oikean ja kantaa säkin tai pusukan keittiöön. Ja ovella hikinen ja kiireinen emännöitsijä lyö kahta kättä ja komentaa: ‘Ei, hyvä lapsi ei se ole tuo, juoksuta takaisin.

Tyttö juoksee, hiukset purkautuvat huivin alta, lumipyry piiskaa kasvoja. Konttorisiiven portailla miesjoukko nauraa rähisemällä.”

ISBN: 978-952-80-5520-4

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi